

Nr 294

Av herr Westberg m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 23, angående statligt stöd vid skada på eller förlust av fiskredskap.

(Lika lydande med motion nr 240 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 23 angående statligt stöd vid skada på eller förlust av fiskredskap föreslås att fiskare som vid utövning av yrkesmässigt fiske förlorat eller fått fiskredskap skadade och till följd därav behöver ekonomiskt bistånd för att kunna fortsätta med yrkesfiske, från och med den 1 juli 1962 skall kunna från statens fiskredskapslånefond få lån upp till 75 % av de skadade eller förlorade redskapens värde. Högsta lånebelopp skall dock utgöra 10 000 kr.

Sedan fiskredskapslån återbetalats till 80 procent skall riksbanken äga befria låntagaren från kvarstående betalningsskyldighet, om denne allttjämt bedriver yrkesmässigt fiske och genom svår eller upprepad skada på eller förlust av fiskredskap fått sin ekonomi så hårt ansträngd, att han är i synnerligt behov av befrielsen.

Dessa bestämmelser skall ersätta det hittillsvarande statliga stödet, vilket utgått i form av bidrag utan återbetalningsskyldighet och räntefritt lån till fiskare, som genom skada på eller förlust av fiskredskap råkat i ekonomiskt nödställd belägenhet. I regel har ersättningen utgått med högst två tredjedelar av förlustens eller skadans värde, varvid regelmässigt högst hälften lämnas såsom bidrag utan återbetalningsskyldighet samt återstoden såsom räntefritt lån med en amorteringstid av högst åtta år.

Kungl. Maj:ts förslag innebär en förbättring så till vida att även andra fiskare än de ekonomiskt nödställda skall få möjlighet att erhålla stöd vid redskapsförluster. Men för de ekonomiskt nödställda — och fiskare, som gör stora förluster av redskap, kommer lätt i en sådan belägenhet — innebär förslaget en betydande försämring.

Efter att tidigare haft möjlighet till ett med 33 1/3% av förlustens värde utgående bidrag sänkes enligt förslaget bidraget till 20 % av lånet, d. v. s. 16 % av förlustens värde.

En sådan försämring av ett speciellt stöd till fiskare, som drabbats av en olycka av det slag det här är fråga om, kan inte vara motiverad i nuvarande läge, då fiskarkåren alltmer decimeras på grund av fiskets ringa lönsamhet.

Vi får därför i likhet med länsstyrelsen i Gävleborgs län föreslå,
att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 23 måtte besluta att sedan fiskredskapslån återbetalats till 60 % riksbanken skall äga befria låntagaren från kvarstående betalningsskyldighet, om denne allttjämt bedriver yrkesmässigt fiske och genom svår eller upprepad skada på eller förlust av fiskredskap fått sin ekonomi så hårt ansträngd, att han är i synnerligt behov av befrielse.

Stockholm den 25 januari 1962

Olle Westberg

John Eriksson
i Bäckmora

Eric Nelander

Mac P. Hamrin
i Kalmar

Olof Johansson

Nr 295

Av herrar **Mattsson** och **Antonsson**, om utredning av möjligheterna att bereda partiellt arbetsföra anställning i statlig och statsunderstödd verksamhet.

Ur olika synpunkter måste det anses angeläget, att ökad uppmärksamhet ägnas åt de partiellt arbetsföras situation. En förbättrad invalidpensionering är här ett angeläget reformkrav. Personer som på grund av fysiska eller psykiska arbetshinder är oförmögna att klara sin försörjning måste av samhället garanteras tillfredsställande levnadsförhållanden. Det väsentligaste måste emellertid anses vara, att sådana personer i möjligaste mån inlemmas i arbetslivet, så att de själva helt eller delvis kan klara sin försörjning. Det aktiva deltagandet i arbetslivet torde otvivelaktigt i allmänhet ge vederbörande den bästa trivseln och tillfredsställelsen. Samtidigt är det givetvis ur samhällsekonomisk synpunkt betydelsefullt, att de partiellt arbetsföras produktiva förmåga tillvaratages. Av största vikt härvid är inte endast att arbetsförmågan så långt möjligt återställs genom rehabiliterings- och arbetsvårdande åtgärder utan också att man genom en aktiv sysselsättningspolitik skapar möjligheter för de partiellt arbetsföra att få för dem lämpade arbetsuppgifter.

Det bör anses naturligt, att staten som arbetsgivare skall ha ett särskilt ansvar för att lämpliga sysselsättningar beredes partiellt arbetsföra. Inom